

כיכר רבין ברוך אורן

צילום וידאו (1:59 דקות)

2010

השנה האחרונה הייתה סיוט מתמשך ומתגבר של כרסום במרחב שלי
כבן אנוש, כאדם, כאזרח. הייתי חייב להיות שם כשחברותי וחברי באו
למחות. לפתע שמעתי את שליבי זעם אך לא ידע לומר במילים.
צולם במצעד זכויות האדם השני, בהפקת האגודה לזכויות האזרח
בישראל, 10/12/2010.

ללא כותרת (שתי דמויות עם דגלים) אדם ללו אלמוג

שמן על בד, 40x60 ס"מ

1989

בציור אני ונתי פרנק, ז"ל. נתי חובש חגורה של הנוער העובד והלומד ואני עם חגורת הצופים, ובכל זאת היינו חברים. הדגלים היו דגלי כחול לבן, יום העצמאות. אבל אני רציתי לשנות את זה לעכשיו, פלסטיין ישראל. בסוף זה רק היה במחשבה וזה נעצר. וזה נשאר ככה, דגלים ללא זהות.

משותף לי ולנתי נאמנות למדינה, למולדת. וגם חברות אמיצה, "עד שהמוות הפריד ביניהם".

ללא כותרת (שתי דמויות בבית קפה) אדם ללו אלמוג

שמן על בד, 60x40 ס"מ

1995

מתוך סדרת הציורים "ירושלים". אליהו "אלגרה" [משמאל] וסלבדור [מימין]. הם היו בקשר אינטימי, אבל בתקופה שלהם, כמובן, אני מדבר על לפני 50 שנה מהיום, ידעו שהם חברים טובים מאוד והם היו הולכים באש ובמים אחד בשביל השני [אבל לא ידעו על הקשר האינטימי ביניהם]. לסלבדור הייתה אישה, ואלי תמיד עזר ותמך, עזר לו לגדל את הילדים כי הוא מאוד אהב אותנו. לאלי הייתה משפחה נפרדת, אבל היה להם [לאלי ולסלבדור] קשר ביניהם, מאז שהם היו נערים. היות ואני הייתי בסוד העניינים, אז אליהו סיפר לי את כל ההיסטוריה. נאמנות, זה כל הסיפור, של בני זוג.

היצירה משנת '95 - מתוך תמונה שצולמה בשנות ה-50.

פורטר עצמי

חנן טנג'י

הדפס דיגיטלי, 100x66 ס"מ

2009

היצירה עוסקת בדיאלוג בין הלוחם בצבא לבין המשקעים שהצבא הותיר בו, הקונפליקט בין הנאמנות האידאולוגית לבין הבגידה שבעצם העשייה, החשיפה והצגת הדברים כראי חברתי מעורר חששות. חנן טנג'י, בן 26 תושב תל אביב. בוגר המדרשה לצילום גיאוגרפי וסטודנט שנה רביעית בקאמרה אובסקורה- המחלקה לצילום. השתתף בתערוכות הקבוצתיות הבאות:
[יוני 2009] "חלל"- פרויקט המתעד את בתי המלאכה בשכונת פלורנטיין- ת"א. הוצג בגלריית המדרשה לצילום גיאוגרפי.
[יוני 2009] "Pre dialogue"- פרויקט העוסק בקשר בין הצלם למצולם. הוצג בגלריית המדרשה לצילום גיאוגרפי.
[דצמבר 2009] "נסיגה"- פרויקט המתעד את נסיגת ים המלח ומפגעי האדם בסביבה זו. הוצג במועצה האזורית מגילות ים המלח.
[מרץ 2010] "רגעים"- פרויקט העוסק בניכור אורבני, פחדים ובדידות בעיר הגדולה. הוצג בבית בנמל- קום איל פו, נמל ת"א.

בחזרה בארץ צלמת אנונימית

הדפס דיגיטלי על בד, 50x70 ס"מ

2010

3 פרטים קטנים: המזוודה מימין, הספר שנפתח משמאל לימין,
והשתקפותם של 3 שלבים שבורים בתריס

ללא כותרת (מתוך הסדרה "ראיים על זכוכית")

ברי דיוידסון

הדפס דיגיטלי, כ- 30x40 ס"מ

2009

בית כנסת ברחוב בן יהודה, תל אביב, מול הבית שלי.

בעיה של שפה. מה המשמעות של עבר, הווה, עתיד, איך מגדירים אותם? בתמונה הזו הגדר מגדירה, אבל אי אפשר לראות היכן היא מתחילה ולאן מגיעה.

"עזרא" עם אל"ף - שזה מהתקופה בעברה של השפה העברית, שמגיעה מהארמית, מילים שנגמרות ב-א'. היום שינינו את ההגדר וההקשר ועכשיו נגמר עם ה'.

הנוער היום משתמש בשפה מושחתת, באירוניה ובסכסוך עם השפה. בעצם יש כאן שלושה רבדים: נאמנות, אמון ואימון. נאמנות לשפה, כלומר הרצון להשתמש בשפה באופן נכון, לכבד את התרבות שבשפה. אמון, כשאנו מאמינים אחד לשני, הוא המקנה לשפה את הבסיס שעליו היא נשענת, הוא מרחב הקיום שלה. ללא אמון אין משמעות למילים. ולבסוף אימון - תהליך בניית השפה, הן כבניית ידע אישי והן כבניית והרחבת השפה הקיימת.

מדוע אני מתעניין במיוחד בנושא הנאמנות לשפה?

יש סכסוך בישראל - מי יכול לגור פה. ישראל בוחרת איך לבנות את העם פה, כל פעם בוחרת חלק אחר, ואיתו היא בונה את השפה. ערבים, רוסים, תאילנדים, ועכשיו אלו הם הסודנים.

אני מתעניין בבניית שפה בקשר של בניית עם: אני באתי לפה ואנשים אומרים: יש לי מבטא, למה אני לא חוזר לאיפה שבאתי. הם לא רוצים אותי, הם שונאים אותי בגלל המבטא שלי.

לכן הנושא קרוב לליבי. אני רואה את זה בכל דבר.

ללא כותרת (טריפטיך) תום וינטרס

הדפסה על נייר צילום, שלושה הדפסים בגודל 29.70X42.00 ס"מ כל

אחד

ההחלטה אם לבחור בנאמנות או בבגידה, בכל הקשר שהוא, היא קודם כל התמודדות מול העצמי. מול המצפון, מול הגאווה, מול הרצונות והשאיפות. בין אם לאחר מעשה או לפניו, ההתמודדות עם הבחירה בין נאמנות ובגידה אינה קלה, וכל בחירה כזאת היא גם בחירה בנאמנות או בגידה גם כלפי העצמי, לטוב ולרע.

בעבודתי ניסיתי לבחון את התחושות האלה, שאותן לא תמיד ניתן לבטא במילים, של הניסיון לעמוד ולהתבונן על העולם ועל העצמי נוכח אותן הבחירות.

An overlook over past relationships. One based on Faithfulness and Loyalty, "Purity" and "Morality"- And the other based on breach of trust, passion, and longing for the illegitimate. Each photo was taken in a different time and date, different location, and even a different year, without having to do with each other. However, the connection between them, when brought together, is strong.

How does loyalty look like? How does passion look like? How does one see the world, through the eye of "Sacred" devotion- Or through the eye of pure, simple emotion?

ללא כותרת טוני בנימין

שמן על בד

2010

מתוך הסדרה "יער חריש."

טוני הוא אומן בוגר בית הספר הגבוה לציור קאלישר. מזה כעשור יוצר בבטון צבעוני. מעצב ויוצק משטחים, רהיטים וכיורים.

[מתוך כתבה - באדיבות הערוץ הראשון]

האמן טוני בנימין, במקור ממרכז הארץ, החליט יום אחד, להוציא את הסטודיו שלו החוצה, אל היער. כבר כמה שנים שהוא חי ויוצר בישוב חריש שבאיזור וואדי ערה, שם הוא מצייר כל פיסת יער אפשרית.

"החל מהצלילים, הרוח, איתני הטבע, אני מצייר בגשם, עם מטריה

לפעמים, כי אסור שזה יירטב."

"הדרך המקובלת זה לצייר בשכבות למעשה. השוני של העבודה שלי

היא שאני משתמש בטכניקה של "la poema" - שהיא פשוט יותר

מתאימה לי, יותר מתאימה לקצב של היער, היער משתנה מהר, ואין את

כל הזמן שבעולם בסטודיו."

בטכניקה של טוני אין כמעט מקום לטעויות. כל הנחה של המכחול על

הבד - היא סופית. מה שגרם לו לתעד את היער מדי יום - הוא התכנון

להקים שם עיר גדולה, על חשבון אלפי דונמים של חורש ירוק.

"מאוד חשוב זה שאני רוצה לתת ליער פנים, כי זה איזור שהוא נשמר כי

אנשים לא מכירים את האיזור אז הוא נשמר. אבל זו הסיבה שהוא עלול

גם להעלם."

בזמן שבחריש ממשיך להתנהל המאבק הסביבתי, טוני בנימין לא

מפסיק לצייר ולהוציא את היער החוצה. מתוך תקווה שהציורים שלו

יישארו בגדר אומנות, ולא יהיו תיעוד אחרון של היער שפעם היה כאן.

Rose by any other name אשלין [קמרון] קוטלובסקי

אקריל על בד, 50x40 ס"מ

2011

"תשוקה, קנאה, אהבה, כאב, גאווה. צבעים ורגשות מתערבבים לי בידיים. מחשבות מרחפות בראשי, אני לא מצליח להתרכז, ורק הורד בפינת החדר גורם לו להיראות פחוד קודר".

אשלין [קמרון] קוטלובסקי למד אמנות ועיצוב בגימנסיה ע"ש חיים הרצוג חולון, חי נושם ואוכל אמנות, שואף להיות מעצב אופנה. בקצרה, משפריץ צבע על נייר, וקורא לזה אמנות.

כפיות רפי פרץ

אקריליק על בד, 100x100 ס"מ

2000-2009

תנוחה של אינטימיות, אהבה וקשר.

לא ברור האם זה גבר ואישה.

"כפיות" מגיעה מתקופה של עבודות ורודות. זו עבודה משנת 2000 שנצבעה במקור באופן מונוכרומטי, עם גוונים של ורוד שהבשילו בה בשנת 2009 גם דוגמאות בגווני ירוק. בחנתי כאן סט של צבעים, בהדרגתיות מגוונים בהירים בפינה ועד לגוונים כהים.

רפי פרץ **ללא כותרת (מתוך סדרת "מרפסות")**

אקריליק על בד, כ- 80x100 ס"מ

2004

זוג אוהבים מתנשקים. מתוך סדרת "מרפסות".

מבט על, ממעל למנורת המטבח, על סיטואציה אינטימית של זוג אוהבים.

טרי לנדאו **ללא כותרת (שני גברים וביצה)**

קולאז' ואקריל על בד, כ- 50x120 ס"מ

2011

הנשיקה שירלי רויטמן

אקריליק על בד, כ- 60x60 ס"מ

2010

אני מאמינה שפה כמו ב"נפלאות השכחה" להגיד דברים במפורש פשוט
יהרוס את העבודה